



De Big Ben, Londen

De wereldberoemde klokkentoren stak hoog en donker boven de statige gebouwen van de stad uit. Het grijze maanlicht weerkaatste in de wijzerplaten van de klok. De reusachtige wijzers stonden op halfvier. Het was stil in Londen, zo stil dat je het uurwerk van de klok hoog boven in de toren vanaf de straat bijna kon horen. Maar opeens klonk er in het nachtelijk donker nog een ander geluid behalve het tikken van de klok.

Voetstappen.

In het zwakke licht van een straatlantaarn doemde de schaduw van een persoon op, die groeide op de maat van de voetstappen. Ten slotte verscheen er een lange gedaante, die stopte voor het hek dat om de Big Ben heen stond.

Het was een man met een breedgerande hoed en een lange jas. Hij keek op naar de klok. Een moment bleef hij doodstil staan, hij leek wel een standbeeld in de donkere straat. Toen sprong hij met een snelle beweging over het hek en liep met grote passen naar de muur van de klokkentoren. Hij voelde in zijn jaszakken tot hij eindelijk vond wat hij zocht: een klein stalen deurtje, niet groter dan een luciferdoosje. Daarna streek hij met zijn bleke hand over

de ruwe kalkstenen muur en klikte het stalen deurtje erop vast, het leek wel of de stenen magnetisch waren. Met een serie klikjes en mechanische schokjes begon het deurtje te groeien totdat het het formaat van een normale deur had.

De man keek omzichtig rond, opende de deur, stapte naar binnen en trok hem achter zich dicht.

Na een poosje ging de deur weer open en kwam de man naar buiten met iets in zijn handen. Het zag eruit alsof het zwaar was en het was in een vuile doek gewikkeld.

Hij deed de deur achter zich dicht, die vervolgens begon te krimpen. Toen de deur weer het formaat van een luciferdoosje had, trok de man hem van de muur. Hij stopte hem terug in zijn zak, speurde de omgeving af, sprong terug over het hek en verdween in het donker.

Het geluid van zijn voetstappen stierf weg en opnieuw was er niets dan stilte. Het was zelfs nog stiller dan eerst.

De Big Ben was stil blijven staan.

In een geheime controlekamer op het Instituut voor Posthumaan Onderzoek in Engeland knipperde een rood alarmlampje. Onder het lampje stond op een smal plaatje: BIG BEN, LONDEN. Een verontruste technicus keek op. Hij verslikte zich in zijn koffie en kreeg een hevige hoestbui, maar zijn ogen bleven strak op het knipperende lampje gericht.

‘Bel Goffman,’ zei hij met trillende stem. ‘Nu meteen!’



Hoofdstuk 1

‘William...’ zei een stem.

William rolde op zijn buik en trok zijn kussen over zijn hoofd.

‘William...’ zei de stem nog een keer. ‘Je moet opstaan.’

‘Een paar minuutjes nog,’ kreunde William. ‘Alsjeblieft, een paar minuutjes maar.’

‘NU, WILLIAM!’

Hij ging overeind zitten. Zijn haar stond alle kanten op en zijn oogleden voelden loodzwaar. Hij wierp een blik op zijn laptop, die op het nachtkastje stond. Het gezicht van zijn opa glimlachte naar hem vanaf het beeldscherm.

‘Ik krijg ruzie met je moeder als ik je niet op tijd uit bed heb,’ zei zijn opa. ‘Dus je moet er gewoon maar uit komen, hoe moe je ook bent.’

‘Ja, ja, ik weet het...’ mompelde William. Hij zwaaide zijn benen over de rand van het bed. De vloer was koud en hij zou het liefst terugkruipen onder de dekens. Soms benijdde hij zijn opa, die alleen bestond als computerprogramma – hij hoefde ’s morgens niet wakker te worden.

‘Over negentien minuten moet je de deur uit,’ zei zijn opa.

William klom uit bed en zocht zijn kleren bij elkaar.

Nu zijn vader en moeder allebei werkten, moest zijn opa zorgen dat William op tijd op school kwam. Zijn vader kon zich dankzij het exoskelet dat hij van het Instituut had gekregen tegenwoordig zonder rolstoel voortbewegen en werkte nu in het plaatselijke museum. Dat was hetzelfde museum waar William iets meer dan een jaar geleden de moeilijkste code ter wereld had gekraakt en waar zijn hele leven op zijn kop was gezet.

‘Hoeveel dagen is het nog?’ vroeg William terwijl hij zijn trui over zijn hoofd trok.

Het was een ritueel geworden dat ze iedere ochtend uitvoerden. William wist wat het antwoord was, maar hij wilde het zijn opa graag nog even horen zeggen. Hij kon bijna niet wachten tot hij weer terug mocht naar het Instituut.

‘Elf dagen,’ zei opa glimlachend. ‘En nu heb je nog vijftien minuten voordat de bus gaat. Je kunt mij beter afsluiten.’

William liep naar de laptop toe.

‘Fijne dag,’ wenste zijn opa hem met een knipoog. ‘Zorg dat je niet in de problemen raakt.’

‘Jij ook,’ zei William. Hij zwaaide naar zijn opa, sloot de computer af en haalde de USB-stick eruit.

Toen liep hij naar het grote bureau dat hij van zijn opa had gekregen en legde de USB-stick voorzichtig in de la, die hij afsloot met een sleuteltje.

Tien minuten later rende William de oprit van zijn huis af. Hij had op het allerlaatste moment nog een boterham gesmeerd en nam daar een grote hap van terwijl hij de stoep op liep, maar bleef opeens met een ruk staan. Voor hem stond een man. Hij droeg een rood uniform en een pet die zo ver omlaag was getrokken dat de klep zijn gezicht verborg. In zijn handen had hij een grijs pakketje.

‘William?’ zei hij.

William aarzelde.

‘William Wenton?’ herhaalde de man, en hij kwam een stap dichterbij. Er klikte iets als hij liep. William keek naar de schoenen van de man. Ze waren zwart met wit. Droeg de man tapdanschhoenen?

William keek om zich heen. Verderop in de straat stond een oud, gedeukt rood postbestelwagentje geparkeerd, maar verder lag de straat er verlaten bij.

‘Ik heb een uiterst belangrijke expressebestelling voor William Wenton,’ zei de man. ‘Bent u dat?’

William dwong zichzelf om de hap brood door te slikken. ‘Ja,’ antwoordde hij eindelijk.

‘Kunt u mij een ID laten zien?’ vroeg de postbezorger.

‘Eh,’ William stak zijn hand in zijn zak en haalde zijn buskaart tevoorschijn.

‘Heeft u niet iets met een foto erop?’

‘Kijk, hier staat mijn naam,’ zei William. Hij wees.

De bezorger mompelde iets, stak het pakje voorzichtig onder zijn arm en inspecteerde de buskaart.

‘Oké,’ zei hij na een poosje en deed een stap naar

achteren. ‘Ik geloof je. Het is een eer om je eindelijk te ontmoeten, jonheer Wenton.’ Hij maakte een buiging en tapte een paar keer met zijn schoen op het trottoir. Toen gaf hij de buskaart terug en hield William het pakketje voor. ‘Alsjeblieft.’

William nam het aan. Hij was verbaasd over hoe zwaar het was.

‘Wat is het?’ vroeg hij terwijl hij het zachtjes heen en weer schudde.

‘Voorzichtig,’ zei de bezorger. ‘Het is breekbaar. Je moet alleen zijn als je het openmaakt.’

‘Alleen?’

William probeerde de postbezorger aan te kijken, maar de schaduw van de pet verborg nog steeds zijn gezicht.

‘Helemaal alleen.’

Op dat moment hoorde William zijn bus aankomen.

‘Ik moet gaan,’ zei hij en hij trok een sprintje naar de bushalte.

‘Het is breekbaar!’ hoorde hij de man achter zich roepen.

William kwam bij de bushalte aan precies op het moment dat de deuren van de bus opengingen. Toen hij instapte, draaide hij zich om en keek nog een keer naar de oprit van zijn huis. De bezorger stond hem na te kijken, maar toen William een plek had gevonden en de bus langs zijn huis reed, was de mysterieuze man verdwenen.

Hoofdstuk 2



Meneer Humburger liep opgewonden heen en weer voor het schoolbord.

‘Als straks het brandalarm afgaat...’ hij stond stil en keek zijn leerlingen ernstig aan, ‘staan jullie allemaal keurig netjes op en verlaten jullie in een rij het klaslokaal.’

William zat op zijn plek en probeerde zich te concentreren op wat zijn leraar zei, maar dat was heel moeilijk, want zijn gedachten dwaalden steeds af naar het vreemde pakketje in zijn rugzak.

‘Alle klassen verzamelen zich op het schoolplein en daar wachten we rustig tot de brandweer er is,’ ging meneer Humburger verder.

Er zou een brandoefening worden gehouden. De meeste leerlingen keken daarnaar uit omdat het betekende dat ze even niet aan hun schoolwerk hoefden. En vandaag zou het extra spannend zijn omdat de brandweer ook echt zou komen.

Meneer Humburger keek naar de klok aan de muur. Precies op het moment dat de secondewijzer op de twaalf sprong, begon op de gang het alarm te loeien. Er klonk luid geschraap van stoelen toen de hele klas tegelijk opstond.

‘Geen paniek!’ riep meneer Humburger terwijl hij de leerlingen met beide armen de klas uit dirigeerde.

William wist dat de leraren altijd een wedstrijd deden wie als eerste zijn klas buiten had.

Meneer Humburger liep op een holletje naar de deur en wapperde met zijn handen naar zijn leerlingen. ‘Iedereen in de rij, laat je tas maar hier. We komen hier weer terug.’

William bukte, haalde voorzichtig het pakketje uit zijn rugzak en verstopte het onder zijn trui. De brandoefening kwam hem heel goed uit. Niemand zou het merken als hij stiekem wegglipte. Hij moest erachter komen wat die vreemde man hem had gegeven.

‘Allemaal in de maat,’ riep meneer Humburger en daarna zette hij een fluitje aan zijn mond en blies zo hard als hij kon de maat terwijl hij de klas de deur uit dirigeerde.

Alle leerlingen volgden hem en marcheerden in een mini-optocht door de gang. Ook uit de andere lokalen stroomden de leerlingen naar buiten en meneer Humburger kreeg haast. Hij floot steeds sneller en de marcherende leerlingen probeerden zijn tempo bij te houden.

William zocht met zijn ogen de gang af. Dit was zijn kans om zich te verstoppen. De deur van de lerarenkamer stond open en de kamer was leeg. Hij keek vlug om zich heen, glipte uit de rij en sloop naar binnen. Het fluitje van meneer Humburger stierf weg op de gang.

William wachtte tot het helemaal stil was op de gang. Toen liep hij naar het raam en keek naar buiten. Drie brandweerwagens kwamen het schoolplein op rijden.

Meneer Humburger probeerde ze aanwijzingen te geven waar ze heen moesten, maar de chauffeurs negeerden hem en parkeerden de wagens heel ergens anders.

Met een zucht van verlichting ging William op de bank zitten. Hij zette het pakketje voor zich op de koffietafel en staarde er een poosje naar.

Toen ging hij op het uiterste puntje van de bank zitten, maakte het touwtje los en haalde voorzichtig het dikke grijze papier van het pakketje. Hij herinnerde zich dat de postbezorger had gezegd: 'Voorzichtig. Het is breekbaar.'

Zijn hart begon sneller te kloppen. Er zaten een paar lagen papier omheen, maar eindelijk zag hij wat erin zat.

Een metalen piramide.

Hij was bedekt met vreemde geometrische figuren die pulseerden met wit licht.

Meteen voelde hij de welbekende tinteling. Het begon in zijn buik en trok langs zijn ruggengraat omhoog. Voor Williams ogen kwamen de symbolen op de piramide los van het metalen oppervlak en zweefden voor hem in de lucht.

Een code.

De piramide was een code!

William liet zich terugvallen tegen de rugleuning van de bank en de zwevende symbolen gingen weer naar hun plek. Hij wilde de code oplossen, maar hij was bang. De vorige keer dat hij een code had opgelost zonder te weten waar die voor was, had hij een portaal in de Himalaya geactiveerd. William was niet van plan om nog een keer zo'n

vergissing te maken. Hij moest het er eerst met zijn opa over hebben voordat hij ook maar iets deed. Hij wilde de piramide weer in het papier wikkelen, maar op dat moment vloog de deur open en stormde meneer Humburger naar binnen.

‘Daar ben je!’ schreeuwde hij. ‘Door jou hebben we de brandoefening-klassenwedstrijd verloren. En wat doe je hier trouwens?’ Toen zag hij de piramide. ‘En wat is dat?’

Voordat William de kans kreeg om te antwoorden, had meneer Humburger hem al uit zijn handen gegrist.

‘Nee, voorzichtig...’ protesteerde William.

De piramide begon te vonken en te knetteren en meneer Humburger gilde en liet hem op de koffietafel vallen.

‘Wat doet dat ding?’ schreeuwde hij, achteruit wankelelend. ‘Laat het ophouden!’

Hij liep nog verder naar achteren, botste tegen de muur en bleef daar als een standbeeld staan.

De piramide sproeide nog steeds vonken en schoof trillend over de tafel. William probeerde hem te pakken, maar de piramide viel op de grond en zette zijn weg voort in de richting van meneer Humburger.

‘Wat wil dat ding?’ schreeuwde meneer Humburger terwijl hij zich plat tegen de muur drukte. ‘Waarom zit het me achterna?’

‘Ik denk niet dat hij iemand achterna zit,’ zei William en hij stond op.

De piramide hield op met trillen en bleef aan de voeten van meneer Humburger liggen.